

Agata Budzyńska, Telefon

Pan zapomniał jak mam na imię
To było prawie śmieszne
Pan żałuje, pan przeprasza
Pan nie wierzy - a ja jestem
Cóż poradzić, przyjechałam niepotrzebnie
A w słuchawce automatu
Pana głos się ciągle żali
Przerywany czasem śmiechem
Pan się chyba świetnie bawi
Cóż poradzić - przypomniałam się niepotrzebnie
Zimny metal w dłoni
I pana miły głos
Pan umówił się z kimś ważnym
Co za los, co za los, co za los
Pan mnie prosi, by nie płakać
By nie mówić z takim żalem
Bo pan nie wie, co pan ma robić
Co pan ma robić dalej
Czas czekania przesypałam już
W klepsydrze cierpliwości
Tak mi przykro, muszę kończyć
A pan sili się na czułości
Bez potrzeby sama trafię na przystanek
Los wykiwał mnie bezbłędnie
Po raz n-ty do kwadratu
Jak mi przykro
Jak mi smutno
Chciałam wierzyć całemu światu
Pan coś mówił, bez potrzeby
Wiem co zrobię